

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.251 van 21 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 december 2007 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinques).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekende partij diende op 12 december 2005 een (tweede) asielverzoek in. Deze aanvraag werd op 25 juli 2007 afgewezen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen middels een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt in beroep bij arrest van 13 november 2007 voormelde beslissing van de Commissaris-generaal.

Op 28 december 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 21 januari 2008 aan verzoeker werd betekend, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing:

Op 13/11/2007 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.
(...).”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid.

De verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang bij de huidige vordering. Verwerende partij betoogt dat een eventuele schorsing of nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins maakt dat verzoekende partij niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven. De schorsing of nietigverklaring van het bevel wijzigt de verblijfsituatie van verzoekende partij niet en na vernietiging van dit bevel zal een nieuw bevel ter kennis moeten worden gebracht.

Artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) in toepassing waarvan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinques betekend.”

Verwerende partij beschikt in deze slechts over een gebonden bevoegdheid om de vreemdeling, die niet als vluchteling is erkend en aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Dit betekent niet dat verzoekende partij steeds automatisch zijn belang zou verliezen om de wettigheid van een

dergelijk bevel te betwisten. Er zijn gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Steeds dient te worden onderzocht of verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (R.v.St. nr. 129.004, 9 maart 2004).

De exceptie dient te worden afgewezen.

3. Onderzoek van het beroep.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidbeginsel. Verzoeker betoogt dat er nog een hangende procedure voor de Raad van State is in het kader van zijn eerste asielaanvraag wat de verwerende partij in haar motivering had moeten betrekken en waardoor het uitvaardigen van onderhavig bevel onredelijk is daar hij niet de kans krijgt om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. In de bestreden beslissing worden duidelijk de motieven aangegeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. De bestreden beslissing haalt de toepasselijke wettelijke bepalingen aan en stelt verder dat aan betrokkene de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en hij illegaal in het Rijk verblijft. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St. nr. 105.103, 26 maart 2002).

Betreffende de nog hangende procedure bij de Raad van State in het kader van de eerste asielaanvraag dient er op gewezen te worden dat deze procedure geen deel uitmaakt van de asielprocedure en het instellen van een beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft ten aanzien van eventuele verwijderingsmaatregelen (R.v.St., nr. 142.689, 29 maart 2005). Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Commissaris-generaal van 25 juli 2007 vaardigt de verwerende partij in toepassing van artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 terecht een bevel uit om het grondgebied te verlaten.

Dienvolgens valt niet in te zien waarom de verwerende partij de hangende procedure bij de Raad van State zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, nu het bevel, waarvan de motieven, met name de vaststelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 november 2007 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker in beroep weigerde te erkennen en dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft vermits hij niet beschikt over de bij artikel 2 van de

Vreemdelingenwet vereiste documenten, hetgeen niet werd betwist door verzoeker, genomen werd op grond van een gebonden bevoegdheid. Verzoeker toont niet aan dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet zorgvuldig of onredelijk zou zijn geweest. Ten overvloede merkt de Raad op dat voor de verdere afhandeling van de nog hangende procedure bij de Raad van State verzoeker zich steeds kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat.

In de mate waarin verzoeker de materiële motiveringsplicht geschonden acht, slaagt hij er niet in aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de verweerder niet correct zijn.

Verwerende partij heeft terecht in toepassing van artikel 75 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 in het kader van haar gebonden bevoegdheid een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd steunend op het in het besluit aangegeven motief.

Het middel is ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.